

AJUDANT A VIURE

Què espera el Senyor dels cristians?

Al voltant del 25 de gener —commemoració de la conversió de l'apòstol Pau— els cristians concentrem la nostra atenció de manera particular sobre la persistent divisió que ens acompanya, i que disminueix la nostra capacitat evangelitzadora perquè contrasta amb la voluntat de Jesús. Cristians de les diferents confessions ens apleguem a pregar per la unitat i acompanyem aquesta pregària amb la nostra disponibilitat per a treballar segons el projecte de Déu, que vol aquesta unitat dels seus fills i filles.

La Pregària per la Unitat dels Cristians va purificant-nos de prejudicis, ens fa humils per a reconèixer les nostres errades i ens disposa a la reconciliació. I resar units el Parnostre expressa i alimenta la

nostra fe perquè Jesucrist hi és present com va prometre (cfr. Mt 18, 20). Però la pregunta que ens fem enguany és *com presentar-se millor davant Déu?*, «amb quina ofrena que li agradi de debò?» (Cfr. Mi 6,6-8). I la resposta que reproduïx el mateix profeta és: «Ja t'han ensenyat, home, què és bo, què espera de tu el Senyor: practica la justícia, estima la bondat, comporta't humilment amb el teu Déu.»

És una crida a la necessària qualitat espiritual i a les motivacions evangèliques en relació a Déu i al proïsme. Una espiritualitat orientada a la transcendència i, alhora, encarnada en els esdeveniments de cada dia i en la vida de les persones, sensible als seus goigs i esperances, a les seves tristesses i angoixes, sabent que hem de viure-les en pròpia carn perquè no hi ha res verdaderament humà que no trobi eco en el cor d'un cristià (cfr. *Gaudium et Spes*, 1). La fe en Jesucrist, viu i present enmig de nosaltres, ens constitueix en comunitat de germans. És això el que anunciem, celebrem i cal viure personal i comunitàriament.

En aquests cinquanta anys des de la convocatòria del Concili Vaticà II s'ha avançat molt, però cal seguir caminant, pregant, dialogant, cooperant, convençuts que l'actual situació de divisió és inacceptable. Hem de mostrar amb paraules i amb obres la veritable imatge de Déu, revelada i encarnada en Jesucrist. I l'actual separació és un obstacle per a l'acció evangelitzadora.

En el món actual, amb l'escenari social i econòmic que tenim, segueixen ressonant les paraules del profeta: «Practica la justícia, estima la bondat, comporta't humilment amb el teu Déu». La justícia, la bondat, la humilitat segueixen essent una exigència en la nostra societat, socialment desigual, culturalment pluralista i religiosament secular. És urgent i necessari col·laborar en la creació d'un model més fraterno, contribuint a promoure la cultura de la comunió més enllà de les diferències.

Aquesta és l'ofrena que espera el Senyor, i la unitat dels cristians és com un sacrament que visibilitza aquella comunió a la que està cridada tota la humanitat. Impliquem-nos en construir-la i seguim demanant-la al Bon Déu amb tot el cor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

El recés d'Advent omple la capella del Santíssim

En la capella del Santíssim de la Catedral, plena de gom a gom, s'hi va celebrar el recés d'aquest passat Advent. Dirigit pel nostre bisbe Joan Piris, el nucli central de la reflexió va ser l'Evangeli de Sant Lluc (Lc 3,10-18), a partir del qual es va reflexionar sobre la pregunta dirigida a Joan Baptista: «Així, doncs, què hem de fer?».

El Sr. Bisbe va oferir tres pistes per a la reflexió: *alliberar-nos, viure amb esperança i fer un món millor*. Després, de pregar en profund silenci davant del Santíssim, vàrem celebrar l'Eucaristia amb una bona raó per donar gràcies a Déu: el seminarista Juan Ignacio Toscano Cruz, admès a rebre ordres, el proper 27 de gener, serà ordenat diaca a la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu d'Alcarràs.

Ordenació diaconal del claretià Benjitu

A la tarda del dia de la Immaculada, la parròquia Sant Antoni Maria Claret, de Lleida, va viure una gran festa amb motiu de l'ordenació diaconal d'en Johanes Benjitu Bareto.

L'acte, presidit pel bisbe diocesà Mons. Joan Piris, va comptar amb la presència del P. Màxim Muñoz, provincial dels claretians, els preveres de la parròquia, preveres de l'arxiprestat Perifèria, nombrosos claretians: de Catalunya, companys d'estudis, compatriotes seus que resideixen a Espanya i formadors seus de Colmenar Viejo; i la comunitat parroquial. Faltà, lògicament, la seva família, si bé al llarg de la celebració es recordà de manera especial el pare, ja difunt, i la mare i germanes que viuen a Indonèsia, d'on en Benjitu és originari.

El fet que la cerimònia tingués lloc a la parròquia on en Benjitu col·labora els caps de setmana en tasques pastorals, va donar un caire de proximitat i familiaritat que els feligresos van celebrar i que el pare provincial, en el seu parlament al final de l'Eucaristia, agrai al Sr. Bisbe.

Les guitarres i el flabiol amenitzaren els cants de l'Eucaristia, exquisidament preparada, i on tothom se sentí part de la celebració. Això quedà palès en les ofrenes, on diferents col·lectius presentaren allò que els relacionava amb l'ordenand.

Especialment emotiu va ser l'acte de l'ordenació, iniciat quan el P. Provincial cridà l'ordenand i ell es presentà davant el bisbe amb les paraules pròpies de «Sóc aquí», paraules sobre les que Mons.

Piris basà l'homília, explicant-ne el significat i les seves conseqüències. També féu un paral·lelisme entre el «Que es faci en mi la teva voluntat» de la Verge amb el «Sóc aquí» de cada cristià, i dels de vida consagrada en particular. També incidí en la tasca de servei pròpia del diaca: servei que es manifesta en la proclamació de la Paraula i en l'acció caritativa.

Mons. Piris no deixà passar l'oportunitat d'expressar al P. Muñoz el desig que en Benjitu, una vegada ordenat capellà, sigui destinat a Lleida, la qual cosa aportaria joventut i faria baixar la mitjana d'edat dels capellans diocesans. El P. Provincial accedí a condició que surtin més vocacions a Lleida. Per això féu una crida als joves presents, perquè es plantejessin la seva vocació a la vida consagrada.

Al final de la celebració en Benjitu s'adreçà, en català, a l'Assemblea per donar gràcies a totes les persones que l'han ajudat en la seva vocació. Tingué un record especial per la seva família, els formadors, els companys, etc. I digué que se sent molt feliç del camí que ha triat, cosa que féu esclatar els assistents en un gran aplaudiment.

Tot seguit tingué lloc un pisolabis al Centre Cívic de Balàfia, on es continuà compartint l'alegria de l'ordenació.

Amic Benjitu, per molts anys! Que la felicitat que vas manifestar després de l'ordenació perduri per sempre i que es tradueixi en fidelitat en el seguiment de Jesús. Enhorabona!

Conxita López Torres

ENTREVISTA

ESTEBAN LORENZO

Contes amb valors

L'editorial Edebé ha presentat l'aplicació *Contes amb valors* per a les plataformes mòbils d'Apple: iPad i iPhone —i aviat hi haurà la versió per a Android. Es tracta d'uns relats per a infants a partir de 2 anys, cadascun dels quals transmet un valor: la família, l'autoestima, la superació, l'amistat i l'amor. La descàrrega de l'App és gratuïta i inclou un conte de regal. L'Esteban Lorenzo és director d'Edebé digital.

Quines característiques tenen els contes?

Són històries interactives que tenen locució, música, animacions i jocs; per això són tan atractives per a nens i nenes d'aquestes edats. Les imatges són d'una gran qualitat artística i amb molta riquesa de detalls. Poden ser llegits i escoltats en català, castellà, anglès, francès, alemany, italià i portuguès.

Quin paper juguen els pares?

La gran novetat del projecte és, precisament, la Guia per a pares. Els pares han de saber que hi ha algú darrera del contingut i per això cada conte va acompanyat amb activitats i consells per facilitar la lectura compartida a pares i infants: són indicacions per abans, durant i després de la lectura. Els suggeriments pretenen enriquir el diàleg i la comunicació entre petits i grans.

Fareu aplicacions concretes per a la catequesi?

Sí, aquest any centrarem esforços en aquesta direcció. Estem treballant en noves aplicacions que permetin un apropament dels infants a la figura de Jesús i a la lectura dels Evangelis. Acabem d'editar una adaptació de La Bíblia per a petits, que ben aviat tindrem en versió digital.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Sant Agustí i la criatura humana a semblança de Déu que és amor

Sant Agustí contempla sovint la famosa triada «ment, verb i amor», és a dir, la ment, el verb o concepte engendrat per la ment i l'amor concomitant.

Però es té molt poc en compte una altra triada amb la qual Agustí contempla Déu des del punt de vista de l'Amor.

Segons aquesta nova triada, Déu és la comunió de l'Amant, de l'Estimat i de l'Amor. Si Déu és Amor, no pot deixar de ser comunió d'Amor: unitat de tres que són l'Amans, el que estima, el Pare; l'Amatum, l'Estimat, el Fill; i l'Amor, que uneix el qui estima amb l'estimat, perquè els projecta «un vers l'altre», més enllà d'ells mateixos. Agustí té un concepte molt vital de Déu: Déu és acció i relació; l'Amor és el motor i el resultat d'aquesta acció. Com diu el *Catecisme de l'Església Catòlica*, la unitat de Déu és trinitària per tal que Déu pugui ser Amor, en el qual l'un estima l'altre.

Sovint es diu que Agustí i Tomàs donen la primacia al conèixer i després ja ve l'estimar. Penso que les coses són més complexes en aquests dos autors del que sembla a primera vista. En concret, penso que el contemplatiu no l'hem d'imaginar fent un procés successiu, que comença amb el coneixement, després del qual ve l'estimació, sinó com un procés simultani —tendent, almenys, a la simultaneïtat— fruit d'una intel·ligència que estima o d'un amor intel·ligent.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats, cal, en primer lloc, explicitar l'objectiu.

Fa un anys semblava que l'espiritualitat acabaria sent una raresa. Però el reencantament del món està donant lloc a un model antropològic que supera els pressupòsits materialistes i creu en un ésser humà obert al Misteri.

El nou context cultural facilita la carta de ciutadania al cristianisme i li obre espais de diàleg amb el món postmodern. Ara bé, aquest diàleg no és fàcil. El segle XXI és més religiós, però no pas més cristià. Cal un diàleg sincer i respectuós, però també valent, sense eludir els temes conflictius, ja que els fonaments de les espiritualitats emergents no sempre coincideixen amb els principis de la fe cristiana.

El missatge de l'Evangelí continua sent vigent en un món dominat per la tecnologia; el repte és trobar la manera de comunicar-lo. També ha existit una voluntat de diàleg envers les altres maneres d'entendre el món i la transcendència. El cas més emblemàtic és la declaració *Nostra Aetate* (1965), del Concili Vaticà II, dedicada a les relacions de l'Església amb les religions no cristianes.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El primer do

Quan algú truca a la porta de l'Església perquè vol ser cristià o, per dir-ho més exactament, perquè confia que se'l faci cristià i per poder dir després, amb el front ben alt: «Sóc cristià per la gràcia de Déu», aleshores, després que aquesta persona s'ha identificat dient el seu nom, s'estableix un diàleg molt significatiu entre el qui desitja ser batejat i el ministre de l'Església que el surt a trobar. La primera pregunta que se li fa és aquesta: «Què demanes a l'Església de Déu?» I la resposta del qui es presenta és aquesta, tan senzilla i tan important al mateix temps: «La fe.»

Doncs sí, el do que espera rebre el qui vol ser batejat és el do de la fe. Certament que el qui demana aquest do ja tenia, en el més íntim del seu cor, la llavor de la fe, que li havia estat plantada gràcies a l'anunci de l'Evangelí que havia escoltat. Però, que aquesta llavor donés fruit calia, no només l'esforç personal i ascètic del qui fa passos vers el baptisme cristià, sinó que havia de ser obra de Déu, com tot el que afecta a la vida segons l'Esperit.

La fe, per tant, és el primer do que es demana, juntament amb el baptisme, del qual es diu que és «el sagrament de la fe». És el do que Déu dona al qui és batejat i que aquest rep en ser-li donada la gràcia de la filiació divina. El qui ha esdevingut fill de Déu pel baptisme viu de la fe. Viu de la fe, talment d'un do que ha de fer fructificar, al llarg de la seva vida cristiana, per la seva fidelitat al Pare del cel que, pel nou naixement baptismal, l'ha adoptat com a fill.

La fe, en aquest sentit, és com un pacte de fidelitat entre Déu i el batejat. Déu promet ser fidel com a bon Pare. El batejat promet ser fidel com a bon fill, sense apartar-se dels camins de la fe.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Agnès. Noia romana que morí màrtir en la persecució de Dioclecià (any 304) o en alguna de les persecucions anteriors. Poca cosa en sabem, però està documentada des de temps molt antics i era venerada i lloada des d'aquells primers temps. A Catalunya, a causa de la festa de sant Fructuós, la seva memòria litúrgica es trasllada al dia 22 de gener.

SANTORAL I LECTURES

- 20. ✝ **Diumenge II de durant l'any.** Sant Fabià, papa (romà) i sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma
 - 21. **Dilluns.** Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259).
 - 22. **Dimarts.** Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV).
 - 23. **Dimecres.** Esposalles de la Mare de Déu; sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora.
 - 24. **Dijous.** Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església.
 - 25. **Divendres.** Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (*Fets* 9,1-22).
 - 26. **Dissabte.** Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I).
- **Diumenge** vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setmana breu: 12,12-14.27) / Lc 1,1-4;4,14-21.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor de Sión no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha. Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios. Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi favorita», y a tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiere a ti, y tu tierra tendrá marido. Como un joven se casa con su novia, así te desposa el que te construyó; la alegría que encuentra el marido con su esposa, la encontrará tu Dios contigo.

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Contad las maravillas del Señor a todas las naciones.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,5-11)

Hermanos:

Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos.

En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu. Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A este le han concedido hacer milagros; a aquel, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas.

El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como a él le parece.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,1-12)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea y la madre de Jesús estaba allí.

Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda. Faltó el vino y la madre de Jesús le dijo: «No les queda vino.» Jesús le contestó: «Mujer, déjame, todavía no ha llegado mi hora.» Su madre dijo a los sirvientes: «Haced lo que él os diga.»

Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dijo: «Llenad las tinajas de agua.» Y las llenaron hasta arriba. Entonces les mandó: «Sacad ahora y llevádselo al mayordomo.» Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llamó al novio y le dijo: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora.»

Así, en Caná de Galilea Jesús comenzó sus signos, manifestó su gloria y creció la fe de sus discípulos en él.

▶ Lectura del libro d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema real a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït i prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

▶ Salm responsorial (95)

R. *Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,5-11)

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

perit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi». Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora». Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui». Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques». Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei». Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor».

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

▶) aquesta imatge parla

Les noces de Canà. Pintura de Giusto de Menabuoi, Pàdua (segle XIV)

MISSA DIÀRIA (LMD)

mà, 236-250) i mr.;
de Mallorca.

Accés al
Breviari

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): He 10,32-36 / SI 33 / Jn 17,11b-19.

■ **Dimarts**: He 6,10-20 / SI 110 / Mc 2,23-28.

□ **Dimecres**: He 7,1-3.15-17 / SI 109 / Mc 3,1-6.

□ **Dijous**: He 7,25-8,6 / SI 39 / Mc 3,7-12.

□ **Divendres**: Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18.

□ **Dissabte**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 3,20-21.

tm.): Ne 8,2-4a.5-6.8-10 / SI 18 / 1Co 12,12-30 (o més

COMENTARI

Els seus deixebles cregueren en ell

Fem un parèntesi en la lectura litúrgica de l'evangeli de Lluc, perquè avui se'ns proposa l'episodi de Canà que ens reporta l'evangelista Joan. I així, enguany, tenim una tercera manifestació de Jesús. Després de la manifestació del misteri de Jesús als mags a través de l'estrella; i després de la manifestació als jueus en les aigües del Jordà a través de la veu del cel, ara Jesús es manifesta als seus primers deixebles en un poblet de Galilea.

Les noces sempre han estat un moment particular en la vida de les famílies. És una ocasió de retrobament enmig de l'alegria i la festa. En aquell casament hi era Maria i també hi foren convidats Jesús i els seus deixebles. És la primera vegada que s'esmenta la mare de Jesús en l'evangeli de Joan, i ho és en un context de revelació.

En el diàleg entre mare i fill arran de la manca de vi percebuda per Maria sobta la resposta evasiva de Jesús. Aquest manifesta que no ha arribat la seva hora. Aquesta hora, en l'evangeli de Joan, és

l'Hora de la passió i de la resurrecció, quan es revela el misteri profund de la identitat divina de Jesús.

El camí vers l'Hora de Jesús està marcat pels signes que ell anirà deixant tot al llarg de la seva vida pública, que ajudaran als deixebles a recórrer el camí de la fe. El primer dels signes és el d'ofrir el vi millor, el dels temps messiànics. Tot brolla de l'aigua disposada en les piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació establertes en la Llei jueva. Aquesta aigua de la Llei antiga es transforma en el vi de la nova aliança. Un vi que, com reconeix el cap de servei, «és el vi millor». Perquè la novetat que aporta Jesús suposa un salt endavant en qualitat.

Així Jesús comença els signes que el duren fins a la Creu i manifesta la seva glòria; i els deixebles cregueren en ell. Aquesta tercera manifestació, dels darrers diumenges, ens mou també a nosaltres a una fe incondicional en Jesús, el fill de Maria, en qui es revela la glòria del Pare.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (17-10-2012) de l'Any de la Fe

«Es tracta de la trobada no amb una idea o amb un projecte de vida, sinó amb una Persona viva que ens transforma en profunditat a nosaltres mateixos, revelant-nos la nostra veritable identitat de fills de Déu. La trobada amb Crist renova les nostres relacions humanes, orientant, de dia en dia, a major solidaritat i fraternitat, en la lògica de l'amor.»

Tenir fe en el Senyor no és un fet que interessa només a la nostra intel·ligència, l'àrea del saber intel·lectual, sinó que és un canvi que involucra la vida, la totalitat de nosaltres mateixos: sentiment, cor, intel·ligència, voluntat, corporeïtat, emocions, relacions humanes.

Amb la fe canvia veritablement tot en nosaltres i per nosaltres, i es revela amb claredat el nostre destí futur, la veritat de la nostra vocació a la història, el sentit de la vida, el gust de ser pelegrins cap a la Pàtria celestial.»

«Amb les catequesis d'aquest Any de la Fe voldríem fer un camí per reforçar o retrobar l'alegria de la fe, comprenent que aquesta no és una cosa aliena, separada de la vida concreta, sinó que és la seva ànima. La fe en un Déu que és amor, i que s'ha fet proper a l'home encarnant i donant-se Ell mateix a la creu per salvar-nos i tornar a obrir-nos les portes del Cel, indica de manera lluminosa que només en l'amor consisteix la plenitud de l'home» (www.vatican.va/audiencies/).

Agraïment de la Diòcesi de Lleida per tot el recolzament rebut

La Diòcesi de Lleida agraeix a totes les persones el seu recolzament i el seu oferiment gràtiu per col·laborar en la iniciativa del nostre bisbe Joan Piris

de cedir part del Seminari a les famílies desnonades.

Representants del mateix bisbat, de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), Càritas, l'Associació

de veïns Universitat i d'altres associacions socials de la ciutat, així com ciutadans a títol individual, han constituït un grup de treball per a convertir l'ala dreta de l'edifici del Seminari en pisos per a aquestes famílies. El bisbe Joan Piris ha presidit la reunió on s'ha decidit crear una Comissió de Seguiment per endegar aquesta iniciativa.

Comiat i relleu en el Full Dominical

Hi ha un bon costum, que moltes persones tenim, en entrar els diumenges a la nostra parròquia per celebrar l'eucaristia; consisteix en agafar el *Full Dominical* que, setmana rere setmana, se'ns ofereix per emportar-nos-el a casa i llegir-lo amb tranquil·litat.

Veureu que, a partir del diumenge vinent, aquest *Full* se'ns presentarà amb un nou disseny, una línia més moderna i una nova distribució dels espais. La intenció és ajudar a realçar la Paraula de Déu del diumenge, així com la glossa del nostre bisbe. També la d'incorporar-hi les noves tecnologies de la comunicació.

Com a novetat, hi haurà un suplement de contingut litúrgic i de periodicitat bimensual que ens ajudarà a viure el moment corresponent. Una altra nova secció ens acompanyarà durant tot aquest any: «Any de la Fe». Tanmateix, es continuaran presentant les notícies de la diòcesi que ens feu arribar i que, per endavant, us agraïm de tot cor.

Fins aquesta setmana la persona encarregada de confeccionar el *Full* ha estat la Sra. Lourdes Gilgado, a qui agraïm sincerament tot el seu treball i dedicació. A la vegada, dir-vos que a partir d'ara, juntament amb altres voluntaris, assumiré aquest servei de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social.

Roser García

Setmana Ecumènica del 18 al 25 de gener

El lema per aquest any és «**Què espera el Senyor de nosaltres?**» (*Mt 6,6-8*). El material per la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2013 ha estat preparat pel Moviment d'Estudiants Cristians de l'Índia (SCMI). En ocasió del centenari de la seva fundació, la Federació Universitària Catòlica de tota l'Índia i el

Consell Nacional de les Esglésies de l'Índia, havent reflexionat sobre la rellevància de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, en un context de greu injustícia pel que concierneix als anomenats intocables, considera que la recerca de la unitat no pot fer-se sense desmantellar el sistema de castes i aconseguir així la contribució a la unitat dels més pobres entre els pobres.

L'Acte Ecumènic Central Diocesà, en el que participen totes les esglésies cristianes de Lleida, se celebrarà **el dilluns 21, a les 7.30 h del vespre, a la seu de l'Església Cristiana Evangèlica Pentecostal** (Av. d'Albarès 27, zona rotonda Mestre, autobús L17).

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge 20 de gener: Jornada Mundial de l'Immigrant**
—Visita Pastoral a Butsènit.
- **Dilluns 21 de gener:**
—Del 18 al 25, Setmana Ecumènica per la Unitat dels Cristians.
- **Dimecres 23 de gener:**
—Entrega dels Premis BRAVO a Madrid.
- **Divendres 25 de gener:**
—Trobada de mossens joves.
—Els confirmands de l'Episcopal visiten el Sr. Bisbe.
- **Dissabte 26 de gener:**
—26 i 27, Visita Pastoral a la parròquia Mare de Déu de Montserrat.
—Fira de la Infància Missionera (Infants de catequesi).
—26 i 27, diàlegs prematrimonials (curssets prematrimonials) al Casal Parroquial de Juneda.
- **Diumenge 27 de gener:**
—Ordenació diaconal a Alcarràs.

AYUDANDO A VIVIR

¿Qué espera el Señor de los cristianos?

En torno al 25 de enero —conmemoración de la conversión del apóstol Pablo— los cristianos concentramos nuestra atención de modo particular sobre la persistente división que nos acompaña, y que disminuye nuestra capacidad evangelizadora porque contrasta con la voluntad de Jesús. Cristianos de las diferentes confesiones nos reunimos a orar por la unidad y acompañamos esta oración con nuestra disponibilidad para trabajar según el proyecto de Dios, que quiere esta unidad de sus hijos e hijas.

La Oración por la Unidad de los Cristianos nos va purificando de prejuicios y nos hace humildes para reconocer nuestros errores y disponernos a la reconciliación. Y rezar unidos el Padrenuestro expresa y alimenta nuestra fe porque Jesucristo está presente como prometió (cfr. *Mt 18,20*). Pero la pregunta que nos hacemos este año es *¿cómo presentarnos mejor ante Dios?*, «¿con qué ofrenda que le guste de verdad?» (cfr. *Mi 6,6-8*). Y la respuesta que reproduce el mismo profeta es: «*Ya te han enseñado, hombre, lo que es bueno, y qué espera*

de ti el Señor: practica la justicia, ama la bondad, compórtate humildemente con tu Dios.»

Es una llamada a la necesaria calidad espiritual y a las motivaciones evangélicas en relación a Dios y al prójimo. Una espiritualidad orientada a la trascendencia y al mismo tiempo encarnada en los acontecimientos de cada día y en la vida de las personas, sensible a sus gozos y esperanzas, a sus tristezas y angustias, sabiendo que debemos vivir en carne propia porque no hay nada verdaderamente humano que no encuentre eco en el corazón de un cristiano (cfr. *Gaudium et Spes*, 1). La fe en Jesucristo, vivo y presente en medio de nosotros, nos constituye en comunidad de hermanos. Es esto lo que anunciamos, celebramos y queremos vivir personal y comunitariamente.

En estos cincuenta años desde la convocatoria del Concilio Vaticano II se ha avanzado mucho, pero hay que seguir caminando, orando, dialogando, cooperando, convencidos de que la actual situación de división es inaceptable. Debemos mostrar con palabras y con obras la verdadera imagen de Dios,

revelada y encarnada en Jesucristo. Y la actual separación es un obstáculo para la acción evangelizadora.

En el mundo actual, con el escenario social y económico que tenemos, siguen resonando las palabras del profeta: «Practica la justicia, ama la bondad, compórtate humildemente con tu Dios». La justicia, la bondad, la humildad siguen siendo una exigencia en nuestra sociedad, socialmente desigual, culturalmente pluralista y religiosamente secular. Es urgente y necesario colaborar en la creación de un modelo más fraterno, contribuyendo a promover la cultura de la comunión más allá de las diferencias.

Esta es la ofrenda que espera el Señor, y la unidad de los cristianos es como un sacramento que hace visible esa comunión a la que está llamada toda la humanidad. Impliquémonos en construirla y sigamos pidiéndola al Buen Dios de todo corazón.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737